

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bohdan Bieniek

w sprawie z wniosku A. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 21 stycznia 2021 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 25 kwietnia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

2. przyznaje od Skarbu Państwa (kasa Sądu Apelacyjnego w (...)) na rzecz adwokata J. S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł, powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług, tytułem pomocy prawnej udzielonej odwołującej w postępowaniu kasacyjnym,

3. nie obciąża odwołującej się obowiązkiem zwrotu kosztów procesu organu rentowego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację A. D. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 16 października 2018 r., w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S., o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, którym oddalono

odwołanie wnioskodawczyni od decyzji organu rentowego z dnia 30 listopada 2017 r.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pełnomocnik odwołującej się. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że jest ona oczywiście uzasadniona, bowiem doszło do naruszenia prawa materialnego w wyniku oczywiście wadliwego uznania, iż odwołująca się, mimo urazu w wyniku wypadku przy pracy w związku z prowadzoną działalnością, nie może być uznana za osobę niezdolną do pracy.

W uzasadnieniu swego stanowiska podniósł, że doszło do naruszenia prawa materialnego, zwłaszcza art. 57 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 12 ust. 1 i oraz art. 13 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1270 ze zm., dalej ustawa emerytalna), wobec przyjęcia ustaleń sądu pierwszej instancji, choć w zarzuty apelacyjne negowały ten wątek, co prowadzi finalnie do ich nierozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wstępnie nasuwa się refleksja, że skarżący traktuje skargę kasacyjną jako kolejny środek zaskarżenia. Tymczasem jej funkcja polega na kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Ewentualna możliwość dalszego postępowania, w tym postępowania przed Sądem Najwyższym, stanowi uprawnienie dodatkowe, które zostało obwarowane szczególnymi przesłankami, to jest opisanymi w art. 398⁹ § 1 pkt 1 – 4 k.p.c. Jedną z nich jest oczywista zasadność skargi kasacyjnej i w tej strefie skarżący upatruje zasadności swojej argumentacji.

Jeżeli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi, to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś te powinno być rozumiane jako widoczna, bez

potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109).

W przedmiotowej sprawie oczywiste naruszenie prawa sprowadza się, zdaniem skarżącego, do wadliwego zaaprobowania ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji. Jednak do tak wywołanego problemu skarżący powołuje wadliwe podstawy prawne we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż podniesione uchybienia mieszczą się w strefie prawa procesowego. Z tego punktu widzenia wskazane podstawy prawne nie prowadzą do wniosku o jakimkolwiek naruszeniu prawa, a na pewno nie oczywistym naruszeniu tych norm. Na obecnym etapie Sąd Najwyższy nie poszukuje norm, których naruszenia wprost skarżący nie zarzucił. Postępowanie kasacyjne cechuje określony formalizm, a podczas przedsądu podstawy kasacyjne nie stanowią rdzenia sprawy, gdyż one podlegają dopiero badaniu po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Nie ma także przesłanek do stwierdzenia, że zaskarżone orzeczenie samo w sobie dowodzi o wadliwym zastosowaniu prawa. Nie można zgodzić się z tezą wniosku, że uraz w wypadku przy pracy powoduje automatycznie niezdolność do pracy z tego tytułu. Tego rodzaju przesłanka jest weryfikowana za pomocą wiedzy specjalistycznej (w sprawie przez biegłych z zakresu ortopedii) i wadliwość ustaleń sądu powinna być zwalczana w tej płaszczyźnie, bowiem tu koncentruje się oś sporu. Sąd odwoławczy sprostął obowiązkom, jakie stawia przed nim system apelacji pełnej, albowiem on nie zakłada w każdym wypadku powtórzenia postępowania dowodowego, czy też jego uzupełnienia. Takie czynności powinny mieć miejsce, w razie gdy opinie lekarskie zawierają istotne luki, są niekompletne, bo nie odpowiadają na postawione tezy dowodowe, są niejasne, bo przedstawiony wywód nie pozwala zweryfikować zawartego w niej rozumowania, co do trafności wniosków końcowych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2010 r., II CSK 119/10, LEX nr 603161).

Sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu

dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 stycznia 2012 r., I UK 200/11, LEX nr 1162648; z dnia 20 października 1999 r., II UKN 158/99, OSNAPiUS 2001 nr 2, poz. 51; z dnia 19 marca 1997 r., III CKN 211/97, OSNAPiUS 1998 nr 1, poz. 24).

Suma powyższych uwag sprowadza się do tezy, że skarżący nie podołał obowiązkowi przekonania Sądu Najwyższego w kierunku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z podstawy wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych względów orzeczono na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej odwołującej się w postępowaniu kasacyjnym, orzeczono w myśl art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. (jednolity tekst: Dz.U. z 2020 r., poz. 1621) w związku z § 15 ust. 2 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 18) w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r., SK 66/19 (Dz.U. z 2020 r., poz. 769).

W odniesieniu do żądania zwrotu kosztów procesu organu rentowego orzeczono w myśl art. 102 k.p.c.